

Wyrok z dnia 29 września 1998 r.

I PKN 349/98

Pracodawca przejmujący zakład pracy staje się stroną w dotychczasowym stosunku pracy także wtedy, gdy poprzedni pracodawca wydał pracownikowi świadectwo pracy (art. 23¹ § 1 KP).

Przewodniczący SSN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN:
Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 29 września 1998 r. sprawy z powództwa Krystyny Z. przeciwko Wandzie C. - Sklepowi Ogólnospożywcemu „A.” w B. o ustalenie i odprawę pieniężną, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 1 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Pozwana Wanda C. - prowadząca sklep ogólnospożywczy „A.” w B., w sprawie z powództwa Krystyny Z. o ustalenie daty rozwiązania stosunku pracy i odprawę pieniężną, wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 1 grudnia 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację pozwanej, która zakwestionowała zasądzenie na rzecz powódki odprawy pieniężnej z tytułu zwolnienia z pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (pracodawcy) i domagała się ustalenia, iż stosunek pracy z powódką ustał dnia 9 maja 1997 r. (to jest z upływem 2 tygodniowego wypowiedzenia), a nie 31 maja 1997 r. (po upływie wypowiedzenia 1 miesięcznego). W kasacji zaskarżono wyrok Sądu drugiej instancji tylko w części dotyczącej ustalenia daty ustania stosunku pracy. Zarzucono naruszenie art. 23¹ § 1 KP polegające na przyjęciu, iż nastąpiło przejście zakładu pracy (sklepu) na innego pracodawcę; art. 36 § 1 KP przez zasto-

sowanie 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia; art. 1 i art. 10 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.) polegające na błędnym ustaleniu, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn ekonomicznych, a także art. 233 § 1 KPC polegające na niewyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy i niewłaściwej ocenie materiału dowodowego. Twierdzi się w kasacji, że skoro prowadząca ten sklep w 1996 r. córka pozwanej zakończyła z dniem 31 grudnia 1996 r. działalność gospodarczą i wydała pracownikom świadectwa pracy, a pozwana zawarła z nimi nowe umowy o pracę od dnia 2 stycznia 1997 r, to przepis art. 23¹ § 1 KP nie może mieć zastosowania. Konsekwencją tego powinno być niezaliczenie pracy w 1996 r. do okresu zatrudnienia, od którego zależy wymiar okresu wypowiedzenia (art. 36 § 1¹ KP).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC nie może być rozpatrywany przez Sąd Najwyższy. Nie wskazano bowiem w kasacji, jakie dowody zostały przez Sąd drugiej instancji pominięte lub błędnie ocenione. W tym zakresie kasacja nie spełnia zatem przewidzianego przez art. 393³ KPC wymogu uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji (art. 393¹¹ KPC). Konsekwencją tego jest rozpoznawanie sprawy na podstawie stanu faktycznego ustalonego w dotychczasowym postępowaniu. Wynika z niego, że powódka została zwolniona z pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, co potwierdzone jest pismem wypowiadającym umowę o pracę. Stwierdzono w nim, że przyczyną wypowiedzenia jest „redukcja etatów w związku z pogarszającą się sytuacją finansową zakładu pracy”. Zarzut naruszenia art. 1 i art. 10 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. nie jest zatem uzasadniony.

Także nie są trafne zarzuty naruszenia art. 23¹ § 1 i art. 36 § 1 KP. Z przepisów art. 36 § 1 i § 1¹ wynika wprost, że okres wypowiedzenia jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy, z zaliczeniem okresu zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy, jeżeli zmiana pracodawcy nastąpiła na zasadach określonych w art. 23¹ KP. Powódce złożono wypowiedzenie dnia 25 kwietnia 1997. Zaliczenie okresu poprzedniego zatrudnienia powoduje, iż umowa o pracę ulega rozwią-

zaniu po upływie 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia z końcem miesiąca kalendarzowego, to jest dnia 31 maja 1997 r., natomiast skutkiem niezaliczenia tego zatrudnienia byłoby ustanie stosunku pracy po 2-tygodniowym wypowiedzeniu kończącym się w sobotę 9 maja 1997 r. (art. 30 § 2¹ i art. 36 § 1 KP). Według przepisu art. 23¹ § 1 KP w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on, z mocy prawa, stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. W przepisie tym chodzi o zakład pracy w znaczeniu przedmiotowym, czyli o wyodrębniony organizacyjnie zespół składników majątkowych, w którym są zatrudnieni pracownicy. Bez wątplenia sklep jest zakładem pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 KP. Przepis ten wprowadza tylko jeden warunek niezbędny do tego, aby nastąpiła zmiana pracodawcy. Warunkiem tym jest przejście zakładu pracy na innego pracodawcę. Oznacza to, że powódka z dniem przejęcia sklepu przez pozwaną stała się z mocy prawa pracownikiem pozwanej, a zawarcie przez nią nowej umowy o pracę dnia 2 stycznia 1998 r. nie miało charakteru konstytutywnego jeśli chodzi o byt stosunku pracy (ustalało tylko jego treść). Także wydanie powódce świadectwa pracy przez poprzedniego pracodawcę nie ma znaczenia prawnego w odniesieniu do następstw przejęcia zakładu pracy przez nowego pracodawcę. Wydanie świadectwa pracy nie jest bowiem zdarzeniem powodującym ustanie stosunku pracy, a powódka tylko wtedy nie stałaby się z mocy prawa pracownicą pozwanej, gdyby jej stosunek pracy uległ rozwiązaniu przed przejęciem zakładu pracy przez nowego pracodawcę. Jak wynika z tych wywodów, także zaprzestanie działalności gospodarczej przez poprzedniego pracodawcę nie ma znaczenia dla stosowania art. 23¹ § 1 KP.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====